

General | Ingrid Agüero | Actualitzat el 18/12/2020 a les 08:15

Viure el càncer quan tens criatures

L'Ingrid té 36 anys i 3 criatures de 8, 5 i 2 anys. Li van diagnosticar càncer de mama mentre alletava. No vol oblidar el que li ha passat

[inici centrare port] Em dic **Ingrid, tinc 36 anys** i en fa 16 que comparteixo la meua vida amb en Joel. Tenim **tres meravellosos fills**, de 8, 5 i 2 anys. El passat mes de febrer em van diagnosticar un càncer de mama.

Feia cosa d'un any em vaig notar un **bony al pit**, però no hi vaig fer gaire cas, **estava alletant** al petit i vaig pensar que seria això, res més que llet.

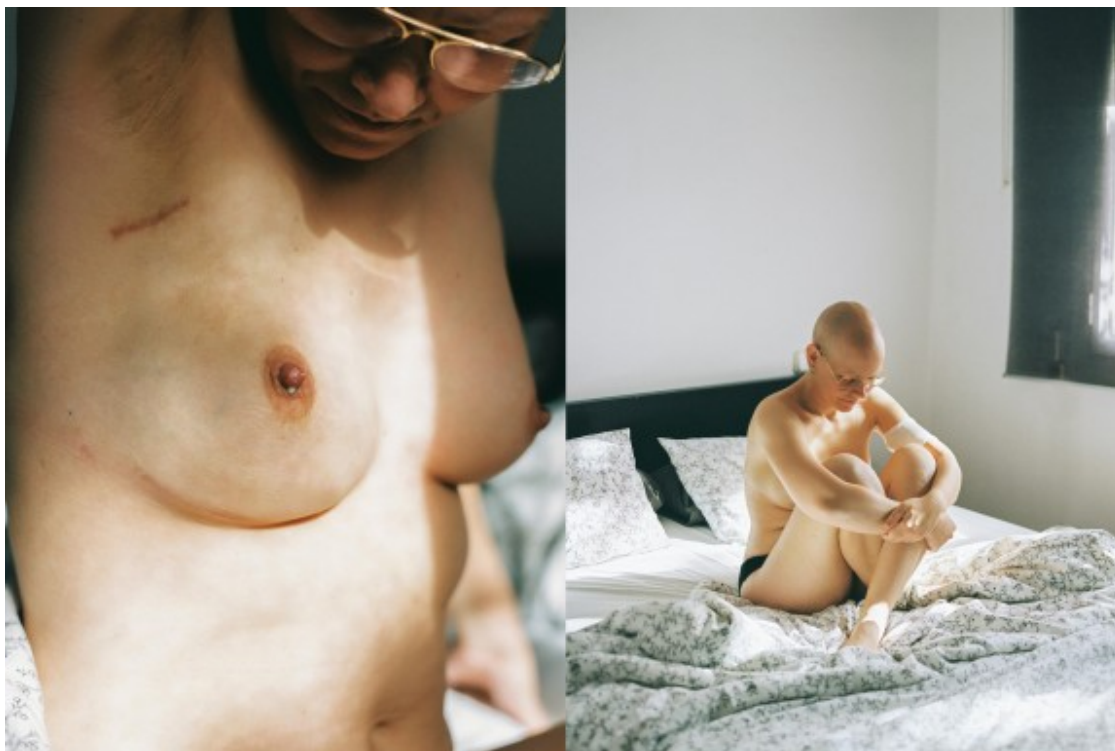
Quan em van dir que era càncer, el primer que vaig pensar va ser: Merda, si fa un any ja m'ho havia notat, això deu portar tant de temps aquí que li ha donat temps a recórrer tot el meu cos, i vaig preguntar: **M'estic morint?** "Encara no t'ho podem dir, hem de fer més proves", em van dir.

Van ser les **setmanes més dures** de tota la meua vida. Em sentia molt culpable, m'estava morint i era culpa meua i només meua per no haver anat al metge en quant m'ho vaig notar. El meu cap anava tot el dia a mil per hora.

[noticiadiari]96/273[/noticiadiari]

Em deia a mi mateixa que **no volia marxar**. **M'abraçava al meu petit** i, com que no m'entenia, li deia que em feia molta pena que de gran no es recordaria de mi. (No sé si algun dia seré capaç de recordar-ho sense deixar anar la llagrimeta). A les grans encara no ens havíem atrevit a explicar-li res.

És tant **difícil pensar que t'has d'acomiar**, em semblava injust, em faltaven moltes coses per fer, els nens no s'ho mereixien, en Joel no s'ho mereixia i jo tampoc!

Quan van tenir tots els resultats, per fi l'oncòleg ens va donar les que per nosaltres eren les **millors notícies del món**; la cosa podria estar millor, però també pitjor: "No, no t'estàs morint".

Aquell dia en Joel i jo vam dinar sols i entre llàgrimes, ens vam dir tantes coses que vaig començar a pensar que valia la pena el patiment de les últimes setmanes.

Va ser llavors quan vam tenir prou força com per explicar-li a les nenes el perquè últimament havia hagut d'anar tants dies al metge, **vam parlar del càncer**, de les operacions, del tractament, del efectes i fins i tot de la possibilitat de la mort.

No va ser fàcil, la gran sobretot no veia clar que de cop m'anés a quedar calva, (sembla mentida que **ara sigui la que m'ajuda a afeitar-me el cap**) la mitjana em va abraçar i em va dir: no passa res, jo t'estimaré igual.

Fills meus, **estic molt orgullosa de vosaltres**, de com em feu sentir, perquè no em demaneu que no plori, si no que m'abraceu fort quan ho faig.

No m'heu demanat mai que m'amagui sota un mocador, però us preocupeu de si m'he posat protector solar per no cremar-me o un gorro per no passar fred.

No us importa si tornaré a ser la mateixa que abans, de fet se que no seré mai més la mateixa, ni per dins ni per fora, he canviat. He après.

A rebre, a **deixar-me estimar i a deixar-me ajudar**. Hi ha altres coses que encara estic aprenent, com acceptar tots els canvis que esta patint el meu cos en tant poc temps, tant els que es veuen com el que no, sembla una tonteria, però no és fàcil.

He conegut gent molt maca i he connectat amb persones increïbles. He viscut **moments molt durs que em fan valorar molt més la resta**, siguin bons o simplement no tant dolents. Per això i molt més, no vull oblidar aquesta etapa

Espero i desitjo que **la meva experiència serveixi a qui vingui darrera** meu a passar-ho de la millor manera possible. Actualment dir que tens o has tingut càncer de mama significa moltes vegades rebre una resposta del tipus: "No et preocupis, avui dia això no és res..."

Que desgraciadament **hi hagi molts casos no vol dir que no sigui res per les que ho patim**. Perquè la cirurgia i el tractament al qual ens hem de sotmetre no és un camí de roses.

El que sí és cert és que una detecció precoç facilita aquest camí. Així que **deixem-nos de tabús** i parlem obertament, sobretot amb les nostres infants i joves, de la importància de l'autoexploració, conèixer el teu cos ajuda a detectar aviat qualsevol anomalia.

Sona una mica a tòpic, però realment el càncer de mama no és un anyet dolent i ja... Hi ha seqüel·les per a tota la vida. Però això no vol dir que em senti una malalta de càncer per sempre. S'ha de passar pàgina i viure!

? *A l'Ingrid a més dels pits li van treure ovaris i trompes. S'acaba de reincorporar oficialment a la feina, tot i que encara li van fent revisions amb l'oncòleg. Actualment, es troba en tractament hormonal. De moment durant 5 anys. [ficentrareport]

[slideflaix] 1139 [/slideflaix]